

גדולה. כי איסטוד הבמאי הוא המשך של איסטוד השחקן. בדיוק כפי שהשחקן הוא המשך ישיר של איסטוד בחייו הפרטיים. מאז עלה לגדולה ועד היום, הוא ממשיך בעצמו. בסרטיו שלו ובסרטי אחרים, את האיש הבודד, יוצא-הדופן, הסרי מך אדירוק על עצמו, השרוי בעימות מתי מיר עם סביבה מושחתת, והמוצא שפה משותפת רק עם זאבים בודדים כמותו. זאת הדמות שהחלה מצטיירת בין המאקא-רונים של סרגיו ליאונה באיטליה, ור המתגבשת מסרט לסרט, עד לאיש ההפקר שיוצג בקרוב.

אם אישיותו של יוצר ניכרת בקווים המשותפים המובילים את הצופים דרך סרטיו, הרי אישיותו של איסטוד ברורה ביותר, ומשופתת לסרטיו ולסרטיו כבמאי. ראשית, אהבתו לטבע. סרטיו מתיגלים תמיד באוויר הפתוח, לפחות מחציתם הם מערבוניים שבהם יש לנוף ולחי תפקיד מכריע לא פחות מזה של איסטוד-עצמו. וזה נכון גם לגבי חייו הפרטיים. מקום מגוריו מרוחק מכל ריכוז של עשפיל (כיום, אחד מסימני-ההיכר של לוס-אנג'לס והר ליווד). בקיאותו בנשק אינה מונעת ממנו להיות מתגנד קיצוני לציד בכל צורה שרצוה. גיא. אחד היום נהגים לספר שסירב להירוג נחש בצילומי הסרט הבוקר והניזירה עם שרילי מקלין.

פקעת הציפורניים. שנית, ראיית-העולם שלו. כשהוא נשאל מה עמדותיו הפוליטיות, נוהג איסטוד להשיב כי הן מעורפלות ביותר; יש נקודות שבהן הוא מודה עם החלק הליברלי והמתקדם ביו, תור, ויש שהוא מסכים דווקא עם השמרנים. זו הסיבה שבגלגולו הראשון של הארי המזוהם יכול היה לגלם מפקח-מיש-טרה הנוטל את החוק לידיו למרות הביור

קרינט איסטוד ב"איש ההפקר" הנפשת פסלים

פרנק גראפיטי

לנו החתיכות האנגליות (אסתר, תל-אביב, צרפת) — השנה — 1954. שני תיקונים

שנשלו בבחינות-הבגרות באנגלית, נשלחים על-ידי הוריהם מפאריס לעיירה בריטית כדי לשפר, במשך החופש, את ידעוניהם בשפת שקספיר. אלא שהדם צעיר, החשק ללמוד אפסי, וחוף מזה, מי צריך את האנגלית, כאשר העיירה כולה מלאה בנוער צרפתי שבא ללמוד שפה, ועוסק ב"הכריות"?

הסרט הוא סיפור של החופשה כולה, עם מסיבות הריקודים המלוות במוסיקה דאז, עם הנחמדות והלחיים הוורודות שהיו אז באופנה, ועם הרבה מאד בדיחות זעירות המבקשות להסביר לצופים כי אינם חוזים בדראמה מפורקת, אלא בשיחור מהימן.

למען האמת מיועד הסרט לאלה ששנת 1954 מעוררת בהם געגועים למה שלא ישוב עוד, ולא לה שאופנת ה"סרט" אוהו המדגיש בכל סרטיו עם איסטוד. ביו, נראה שבפרט, מיספרם של אלה רב ביותר, אם לשפוט לפי הצלחתו המיסחרית העצומה של הסרט שם.

מאיך, אם מתעלמים לרגע מן המיקסם הנוסטאלגי, כל מה שנותר הוא חיקוי חיוור למדי של אמריקן גראפיטי ושל הצגת-הקולנוע האחרונה, כולל הסיים — המודיע בחגיגות מה קרה לכל הצעירים שחלפו בתוך הסרט. אשר לקסם האישי של השחקנים הצעירים, שעליו צריך להי

הבולטים האחרונים של האינדיווידואליזם האמריקאי (הוא כינה את גיבורו צ'ארלי ואריק: הסוכן הבלתי-תלוי האחרון), שי אותו הדגיש בכל סרטיו עם איסטוד. ואכן, כאשר נטל זה לראשונה לידיו את שרביט הבימוי, במיטת, פתח את הצילומים בסצינה שצולמה בכאר, כאשר מגישי המשקאות בו הוא... דון סיגל.

מיטת והנקמניות מאירים צד נוסף באישיותו של איסטוד הבמאי, השחקן והאדם. בחייו הפרטיים לא נודעו, בין-תיים, בריים שום הרפתקאות-אהבים שי-יפרו את שלוות המישפחה. ואילו בסרטים, במידה שיש בכלל לגשים תפקיד (בדרך-כלל אלה סרטי גברים בעיקרם), אלה הן הארפיות וזעפות המוכנות להחזיק בו למי רות רצונו בכל מחיר. במיטת, נטלה אחת מהן סכין-קצבים כדי לשמור עליו; ב"נקמניות, שם גילם חייל צפוני המסתתר בפנימיה של בנות דרום ענוגות, קושרות כל הגשים יחדיו קשר, ותוך כדי טיפול בפציעתו הן דואגות לקטוע לו רגל, כדי שלא יוכל להימלט.

אדם שצריך לנחש. אולם הצד הבולט ביותר בכל סרטיו הוא הפעילות הפיסית, המודגשת עשרת מונים בניגוד להבעה החמורה-הקפואה של פניו. איסטוד הוא אדם שצריך לנחש את הירהורי-ליבו מן תוך מבטים או מנעות חטופות, והמעידף פעולה של ממש על-פני הדיאלוג המתוחכם ביותר. ולא רק מול המצלמה, אלא גם מאחריה. לפני שחברות-הביטוח הודיעו כי אינן מוכנות לערוך לו, אם ייטול חלק בפעולות המצולמים, נהג לרי-כב על סוסים ועל אופנועים, לקפוץ מן גגות של בתים ולרוץ בין מוקשים (אומ' גם לא קטלניים, אבל עדיין מסוכנים דיים) בעצמו. והצוותים העובדים עימו, כשהוא מביים, מלאי התפעלות מעצם העובדה שהוא מוכן לסחוב מצלמות וזרקורים, ור לעשות כל מלאכה שנדרשת מבלי לי-התחשב ביוקרה או מעמד.

הרפתקה אמיתית. וכאן צריך להיריף עוד פרט: אם סרטיו של איסטוד קשורים לטבע והפעילות שבהם עשויה מכל הלב ומחזירה לקולנוע אותו ממד של הרפתקה אמיתית שכמעט אבד בין הדיאלוגים המחוכמים שמוצאם בתיאטרון, הרי גם הדרך שבה הוא מצלם פעילות זו משתכללת והולכת. בעזרת כמה אמני-צילום, שהבולט בהם הוא ברוס סורטין (שצילם גם את לני, והוא בנו של אחד מגדולי הצלמים שהיו אי-פעם בהוליווד), הוא למד להשתמש בממדי המסך הרחב לא רק באופן אסתטי, אלא גם כאמצעי-עזר לתנועה המצולמת, כמסגרת הדוקה לדמויות שהוא מראה וכמרכיב חשוב ב"התפתחות הדרמאטית".

ומי שמאזין לפסקול המוסיקלי בסרטיו האחרון, איש ההפקר, יכול להבחין בדריי-שותיו של אדם שהיה פעם מוסיקאי ב"עצמו (בנעוריו ניגן תקופה מסוימת ב"

תיקונים באנגליה: חיזורים וגיפופים

שען הסרט כולו, זה נתון בספק גיפופים (אס-כי על טעם וריח אין להתווכח), והחיזורים, הגיפופים הזהירים והפרי-דות המלודרמאטיות, נראים כולם קצת יותר מדי ילדותיים מכדי שאפשר יהיה באמת להקדיש להם תשומת-לב.

בקצרה — סידרה של אירועים קטנים שאינה מתגבשת לסרט, אס-כי יהיו בוודאי כאלה שיטענו שזהו בידור.

תוצרה, למחיתו), וידע בדיוק במה מדור בר. לאחרונה, נראה שם התבגרות שני ילדיו (בן בגיל 8, בת בגיל 4) הוא מתחיל להרהר גם ביחסים שבין הדורות. לא רק כשהוא אומר כי היה מעדיף לבי-לות יותר רמת בבית (משם הוא ניודר כמה עט בעת כל זמן שהוא מצלם, כיוון שהוא מעדיף תיפאורה טיבעית על-פני אולפן). אלא גם ביחסים שבין הדמויות בסרטים אלה, כאשר איסטוד עצמו הוא בעל-ש-מסים סמל האב, וצריך להדריך צעיר שלא הולך בעיקבותיו. בחייו ורעם (סרט שלא זכה בתשומת-הלב שלה היה ראוי), וכן באיש ההפקר, קיימים קשרים מסוג זה, ובשני הסרטים בא לידי ביטוי הפיקפוק של איסטוד ביכולתו לשמש מדריך לצעירי-ריים יותר, או ברצונו לראותם הולכים בעיקבותיו.

ואם כל זה אינו נראה עדיין רציני די הצורך לאנשים השקולים בדעתם, והי-מחפשים משמעויות עמוקות, אולי זה משום שאינם מוכנים להעמיק לחפש מה גם שאיסטוד אינו מוכן להקל מעליהם את המלאכה. מצד אחד, הוא עצמו עדיין מחפש את הדרך הנכונה. בין דמויות מי-שניות שאינן מעוצבות די הצורך, עלילות שאינן תמיד מגובשות עד הסוף, ומעמ-דים שמרשימים יותר בציוריותם מאשר בדראמאיות שלהם.

מצד שני, הוא עדיין מעדיף את הקהל על-פני הביקורת, ומשרת אותו בראש-וראשונה (בכך הוא מצליח מעל למשוער, אם לזכור שסרטיו גרפו עד היום יותר מ-200 מיליון דולר). איסטוד הוא אדם שמעדיף להסתדר בדרכו, ולעשות את הדבר-ריים כפי שהם נראים בעיניו, ויטרחו-האחרים לפענח אותם ככל עולה על רוחם.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב — חשיבותה של אהבה, קן הקוקיה, להיות או לא להיות, האיש שרצה להיות מלך.

ירושלים — קן הקוקיה, ריסיי חיים.

חיפה — קן הקוקיה, זעקות ולחישות.

תל-אביב

*** להיות או לא להיות (גת, ארצות-הברית) — קומדיה שנונה על להר-קתיאתארטון פולנית שהופכת תאימתת תחת הכיבוש הנאצי, לא איבדה מאומה מן הברק שלה ב"35 השנים שחלפו מאז ביים אותה ארנסט לוביטש.

*** חשיבותה של אהבה (סינמה 2, צרפת) — אהבתם האומללה של צלם ושחקנית-קולנוע נכשלת, על רקע-שולי הבהומה הפאריסאית — בסרט מעו-נה, מדכא אבל מרשים של הבמאי הפו-לני אנדריי ז'ולבסקי. עם רומי שניידר ופאבינו טסטי.

במאי איסטוד ממוון מלי-עבודה בממאי — המשך של השחקן!